HABAKKUK

1 2 3

KAFLA 1

Spádómur, sem opinberaður var Habakkuk spámanni.

2 Hversu lengi hefi ég kallað, Drottinn, og þú heyrir ekki! Hversu lengi hefi ég hrópað til
þín: "Ofríki!" og þú hjálpar ekki!

3 Hví lætur þú mig sjá rangindi, hví horfir þú upp á rangsleitni? Eyðing og ofríki standa fyrir
augum mér. Af því koma þrætur, og deilur rísa upp.

4 Fyrir því verður lögmálið magnlaust og fyrir því kemur rétturinn aldrei fram. Hinir
óguðlegu umkringja hina réttlátu, fyrir því kemur rétturinn fram rangsnúinn.

5 Lítið upp, þér hinir sviksömu, og litist um! Fallið í stafi og undrist! Því að ég framkvæmi
verk á yðar dögum - þér munduð ekki trúa því, ef sagt væri frá því.

6 Sjá, ég reisi upp Kaldea, hina harðgjöru og ofsafullu þjóð, sem fer um víða veröld til þess
að leggja undir sig bústaði, sem hún á ekki.

7 Ægileg og hræðileg er hún, frá henni sjálfri út gengur réttur hennar og tign.

8 Hestar hennar eru frárri en pardusdýr og skjótari en úlfar að kveldi dags. Riddarar
hennar þeysa áfram, riddarar hennar koma langt að. Þeir fljúga áfram eins og örn, sem
hraðar sér að æti.

9 Allir koma þeir til þess að fremja ofbeldisverk, brjótast beint áfram og raka saman
herteknum mönnum eins og sandi.

10 Þeir gjöra gys að konungum, og höfðingjar eru þeim að hlátri. Þeir hlæja að öllum
virkjum, hrúga upp mold og vinna þau.

11 Þeir fá nýjan kraft og brjótast áfram og gjörast brotlegir, - þeir sem trúa á mátt sinn og
megin.

12 Ert þú, Drottinn, ekki Guð minn frá öndverðu, minn Heilagi, sem aldrei deyr? Drottinn,
þú hefir falið þeim að framkvæma dóm. Bjargið mitt, þú hefir sett þá til að refsa.

13 Augu þín eru of hrein til þess að líta hið illa, og þú getur ekki horft upp á rangsleitni. Hví
horfir þú á svikarana, hví þegir þú, þegar hinn óguðlegi uppsvelgir þann, sem honum er
réttlátari?

14 Og þannig hefir þú látið mennina verða eins og fiska sjávarins, eins og skriðkvikindin,
sem engan drottnara hafa.

15 Þeir draga þá alla upp á öngli sínum, hrífa þá í net sitt og safna þeim í vörpu sína. Fyrir
því gleðjast þeir og fagna,

16 fyrir því færa þeir neti sínu sláturfórn og vörpu sinni reykelsisfórn. Því að þau afla þeim
ríkulegs hlutskiptis og ríflegs matar.

17 Fyrir því bregða þeir sverði sínu án afláts til þess að drepa þjóðir vægðarlaust.

KAFLA 2

Ég ætla að nema staðar á varðbergi mínu og ganga út á virkisvegginn og skyggnast um
til þess að sjá, hvað hann talar við mig og hverju hann svarar umkvartan minni.
2 Þá svaraði Drottinn mér og sagði: Skrifa þú vitrunina upp og letra svo skýrt á spjöldin, að
lesa megi viðstöðulaust.
3 Því að enn hefir vitrunin sinn ákveðna tíma, en hún skundar að takmarkinu og bregst
ekki. Þótt hún dragist, þá vænt hennar, því að hún mun vissulega fram koma og ekki
undan líða.
4 Sjá, hann er hrokafullur og ber eigi í brjósti sér ráðvanda sál, en hinn réttláti mun lifa fyrir
trúfesti sína.
5 Vei ræningjanum, manninum sem girnist og eigi verður saddur, sem glennir sundur gin
sitt eins og Hel og er óseðjandi eins og dauðinn, sem safnaði til sín öllum þjóðum og dró
að sér alla lýði.
6 Munu eigi allir þessir kveða um hann háðkvæði og níð, - gátur um hann? Menn munu
segja: Vei þeim, sem rakar saman annarra fé - hversu lengi? - og hleður á sig pantteknum
munum.
7 Munu eigi lánsalar þínir skyndilega upp rísa og þeir vakna, er að þér munu þrengja? Þá
munt þú verða herfang þeirra.
8 Því að eins og þú hefir rænt margar þjóðir, svo munu nú allar hinar þjóðirnar ræna þig
fyrir manndrápin og fyrir ofríkið, sem landið hefir beitt verið, borgin og allir íbúar hennar.
9 Vei þeim, sem sækist eftir illum ávinningi fyrir hús sitt til þess að geta byggt hreiður sitt
hátt uppi, til þess að geta bjargað sér undan hendi ógæfunnar.
10 Þú tókst upp það ráð, sem varð húsi þínu til smánar, að afmá margar þjóðir, og bakaðir
sjálfum þér sekt.
11 Því að steinarnir munu hrópa út úr múrveggnum og sperrur úr grindinni svara þeim.
12 Vei þeim, sem reisir stað með manndrápum og grundvallar borg með glæpum.
13 Kemur slíkt ekki frá Drottni allsherjar? Þjóðir vinna fyrir eldinn, og þjóðflokkar þreyta sig
fyrir ekki neitt!
14 Því að jörðin mun verða full af þekking á dýrð Drottins, eins og djúp sjávarins vötnum
hulið.
15 Vei þeim, sem gefur vinum sínum að drekka úr skál heiftar sinnar og gjörir þá jafnvel
drukkna til þess að sjá blygðan þeirra.
16 Þú hefir mettað þig á smán, en ekki á heiðri. Drekk þú nú einnig og reika! Bikarinn í
hægri hendi Drottins kemur nú til þín og vansi ofan á vegsemd þína.
17 Því að ofríkið, sem haft hefir verið í frammi við Líbanon, skal á þér bitna og dýradrápið
hræða þig - fyrir manndrápin og fyrir ofríkið, sem landið hefir beitt verið, borgin og allir
íbúar hennar.
18 Hvað gagnar skurðmynd, að smiðurinn sker hana út, eða steypt líkneski og lygafræðari,
að smiðurinn treystir á það, svo að hann býr til mállausa guði?
19 Vei þeim, sem segir við trédrumb: "Vakna þú! Rís upp!" - við dumban steininn. Mun
hann geta frætt? Nei, þótt hann sé búinn gulli og silfri, þá er þó enginn andi í honum.
20 En Drottinn er í sínu heilaga musteri, öll jörðin veri hljóð fyrir honum!

KAFLA 3

Bæn Habakkuks spámanns. Með strengjaleik.

2 Drottinn, ég hefi heyrt boðskap þinn, ég er hræddur. Drottinn, endurnýja verk þitt áður en
mörg ár líða, lát það verða kunnugt áður en mörg ár líða. Minnst þú miskunnar í reiðinni.

3 Guð kemur frá Teman og Hinn heilagi frá Paranfjöllum. (Sela.) Tign hans þekur himininn,
og af dýrð hans er jörðin full.

4 Ljómi birtist eins og sólarljós, geislar stafa út frá hendi hans, og þar er hjúpurinn um mátt
hans.

5 Drepsóttin fer á undan honum, og sýkin fetar í fótspor hans.

6 Hann gengur fram, og jörðin nötrar, hann lítur upp, og þjóðirnar hrökkva við. Þá molast
hin öldnu fjöll sundur, þá sökkva hinar eilífu hæðir niður, hann gengur sama veginn og
forðum daga.

7 Ég sé tjöld Kúsans í nauðum stödd, tjalddúkarnir í Midíanslandi bifast til og frá.

8 Ert þú, Drottinn, reiður fljótunum, eða beinist bræði þín að þeim? Eða beinist heift þín að
hafinu, úr því þú ekur með hesta þína, á sigurvagni þínum?

9 Ber og nakinn er bogi þinn, þú fyllir örvamæli þinn skeytum, þú klýfur vatnsföll, svo að
land kemur fram.

10 Fjöllin sjá þig og skjálfa, steypiregn dynur yfir, hafdjúpið lætur raust sína drynja, réttir
hendur sínar hátt upp.

11 Sól og tungl bíða kyrr í híbýlum sínum, fyrir ljósi þinna þjótandi örva, fyrir ljóma þíns
leiftrandi spjóts.

12 Í gremi fetar þú yfir jörðina, í reiði þreskir þú þjóðirnar.

13 Þú fer að heiman til þess að frelsa þjóð þína, til þess að hjálpa þínum smurða. Þú brýtur
niður mæninn á húsi hins óguðlega, gjörir grundvöllinn beran niður á klöpp.

14 Þú rekur lensur gegnum höfuðið á herforingjum hans, er geysast fram til að tvístra mér.
Fagnaðaróp þeirra glymja, eins og þeir ætluðu að uppeta hina hrjáðu í leyni.

15 Þú fer yfir hafið með hesta þína, yfir svelg mikilla vatna.

16 Þegar ég heyrði það, titraði hjarta mitt, varir mínar skulfu við fregnina. Hrollur kom í bein
mín, og ég varð skjálfandi á fótum, að ég yrði að bíða hörmungadagsins, uns hann rennur
upp þeirri þjóð, er á oss ræðst.

17 Þótt fíkjutréð blómgist ekki og víntrén beri engan ávöxt, þótt gróði olíutrésins bregðist
og akurlöndin gefi enga fæðu, þótt sauðfé hverfi úr réttinni og engin naut verði eftir í
nautahúsunum,

18 þá skal ég þó gleðjast í Drottni, fagna yfir Guði hjálpræðis míns.

19 Drottinn Guð er styrkur minn! Hann gjörir fætur mína sem hindanna og lætur mig ganga
eftir hæðunum. Til söngstjórans. Með strengjaleik.

For other languages please go to **www.wordproject.org**